IPA TRAMP 2018

V termínu od 11. do 13. května 2018 proběhl již čtvrtý ročník akce naší ÚS Plzeň **IPA Tramp**. Z osobních a služebních důvodů nedorazilo několik již tradičních účastníků, ale účast nakonec byla i tak slušná. A poprvé s námi vyrazil na cestu i pes. Přesněji řečeno neskutečně hodná fenka. Z Plzně jsme vyráželi z vlakového nádraží po 14 hodině, tentokrát ve směru na jih. Naším cílem byla **Švihovská vrchovina**. Cesta utíkala rychle. Staří známí probírali, co se za rok událo, a noví známí se seznamovali. V Klatovech proběhl plynulý a rychlý přesun do lokálky a zanedlouho jsme již vystupovali v maličké obci **Dobříkov na Šumavě**. Je zde 44 budov a v roce 2011 zde bylo trvale přihlášeno 67 obyvatel. My jsme z obce viděli jen nádraží. Zde nás přivítalo vpravdě letní počasí, což vzhledem k profilu trasy, který nás na počátku cesty čekal, bylo skoro až škoda.

Prvních několik kilometrů bylo dost brutální stoupání. Rychlost pochodu a občasné přestávky jsme přizpůsobili širokému věkovému rozpětí naší skupiny. Navíc jsme měli v partě opět tři vášnivé geokačery, jejichž krátké výlety mimo trasu za lovením pokladů, umožnili ostatním na chvíli vydechnout. Po zhruba pěti kilometrech stoupání jsme se vydrali až na vrchol zvaný **Koráb (773 m.n.m.).** Zde je vyhlídková věž (kterou ocenili jen nemnozí), 50 m vysoká ocelová

věž, odkud je za dobré viditelnosti možno spatřit Alpy. Navíc je zde občerstvení (které naopak ocenili a využili všichni). Na místě jsme se svlažili několika chmelovými produkty a také povečeřeli. Při této bohulibé činnost se k nám přidala milá (a plánovaná) návštěva a to nás předseda Miloš, který se nemohl plně účastnit, ale aspoň za námi dorazil ocelovým ořem, společně s Lenkou, která před lety byla historicky první ženská účastnice této akce. Když nám pak poněkud nepřívětivě působící paní výčepní dala jasně najevo, že je čas její zařízení opustit, vydali jsme se hledat vhodné nocoviště. Menší procházkou jsme se dostali až na vedlejší pahorek nazývaný **Hora (760 mn.v.)**, kde jsme s pomalu nastupujícím soumrakem vzali zavděk prvním jen trochu vhodným místem. Pak si každý připravil ležení dle své výbavy. Vzhledem k již delší dobu trvajícím suchům a poměrně silnému větru, jsme se s těžkým srdcem rozhodli, že nebudeme rozdělávat oheň. Miloš s Lenkou spali ve svých autech asi kilometr od nás na parkovišti, kde oheň bylo možno rozdělat, ale chybnou komunikací a selháním techniky se nám nepodařilo se dohodnout. A tak u ohně na parkovišti seděl osamělý Miloš, zatímco o kilometr dále jsme všichni seděli potmě v lese. I tak se zde ale hrálo na kytaru a v pauzách mezi písněmi se vyprávěli vtipy, povětšinou dosti lechtivého charakteru. Po dopití všech zásob pitiva jsme se postupně rozešli do svých nedalekých nocovišť. Noc byla relativně teplá a hlavně klidná, jen opodál štěkal jakýsi neklidný srnec.

Ráno nás postupně probudilo slunce, které slibovalo, že krásné počasí bude pokračovat. Porůznu jsme posnídali ze svých zásob, zabalili si a vyrazili na další putování. Cesta byla dost rozmanitá. Procházeli jsme po lesních cestičkách, přes louky i pole. Vše v podstatě mimo civilizaci, která o sobě jen občas dala vědět, napři. osamělou hájovnou nebo plotem okolo

louky. Kačeři cestou opět lovili poklady, ale jen ty přímo na trase nebo v bezprostředním okolí. Občas doprovázeni i dalšími dobrovolníky, kteří tak měli možnost navštívit pozůstatky **hradu Ruchomperk** na dalším vrcholku nazývaném **Velký Kouřim (642 m.n.v.)**. V nedalekých lesích pod tímto vrcholkem jsme si udělali malou zastávku na obědovou pauzu. Zde nás čekalo snad největší překvapení celé výpravy. Nejprve to vypadalo jen jako obyčejná zastávka kvůli odlovu další keše. Na zadaných souřadnicích jsme pak nečekaně našli úplně jiný poklad. Několik balení zakopaných balíků plechovkového piva!! Samozřejmě se nejednalo o žádnou oficiální kešku, ale pouze o nečekané překvapení, které nám zde připravil Míla Dart, jeden z účastníků, který mi pomáhá s plánováním této akce. Dal si tu obětavou práci, že asi týden před akcí na místo dopravil a zakopal tento poklad, který nám pak náležitě zpříjemnil (a trochu prodloužil) oběd. Po poněkud delší pauze jsme pokračovali v cestě, zdolali další vrcholek **Na skále (599 m n.m.)** a s malou přestávkou u **Kvapilových jezírek** pokračovali až k plánovanému cíli sobotního dne.

Tou mělo být okolí obce **Chudenice**. První písemná zpráva o tomto městysu pochází z roku 1291, nachází se v 488 m.n.v. a žije zde 784 obyvatel. My jsme neohroženě nejprve navštívili **rozhlednu Bolfánek (588 m.n.m.)**, tyčící se nad městysem a pak teprve sestoupili přímo do Chudenic, kde už nám Miloš s Lenkou drželi místo na zahrádce místního minipivovaru. Zde jsme měli možnost ochutnat regionální pivo a pojíst. Také nás zde nečekaně oslovil jakýsi místní chasník, popíjející zde pivo, který nám nabídl možnost přespání u něj na seně ve stodole na nedaleké usedlosti. Nejprve jsme odmítli, ale on svou nabídku několikrát zopakoval. Sliboval i ohniště a dostatek dřeva. Po demokratickém hlasování jsme se tedy rozhodli, že asi dvoukilometrovou zacházku z trasy riskneme a dle instrukce od našeho nového pana domácího, jsme se vydali hledat usedlost Výšensko. Cesta vedla romantickou krajinou mezi poli a vlastní usedlost byla v krásném údolí. Na místě nás pak čekal trochu kulturní šok. Styl bydlení, který zde místní provozují, byl návratem do minulého století (možná i do předminulého). Blíže to nechci popisovat s ohledem na rodinu, která nás na místě mile a nezištně přivítala. Každopádně jsme zde poseděli, zahráli na kytaru, popili donesené zásoby z chudenického pivovaru, na slíbeném ohni opekli výrobky masokombinátů a po setmění se rychle rozloučili a přes pole zamířili k nejbližšímu lesu. Zde nám už dopředu vyslaní průzkumníci našli aspoň trochu použitelné místo, kde jsme rychle ulehli a odpluli do říše snů.

Ráno bylo zřít v údolí mlhu, ale bylo jasné, že nás opět čeká krásný a slunečný den. Po snídani se za námi přišel rozloučit Miloš, který statečně vydržel spát u Výšenské usedlosti (i když ve svém autě) a pak jsme vyrazili na poslední úsek cesty. Prošli jsme Chudenice a po turistických stezkách pokračovali přes další osamělou usedlost Belýšov a malou vesničku Chlumská (kde jsme si krátce odpočinuli) až do cíle naší výpravy. **Město Švihov** se nachází v 374 m.n.v. První písemná zmínka je z roku 1245 a žije zde 1702 obyvatel. Asi nejznámější dominantou města je **vodní hrad Švihov**, který je jeden z nejmladších hradů a postaven byl v letech 1480-1489. My jsme zde nejprve poobědvali v restauraci U Hradu. Zde měli velmi chutné pivo a slušné jídlo. Bohužel také velice otřesnou obsluhu (název u šneka nebo u

suchánků by byl trefnější). Proto jsme se přemístili ještě přímo do hradu, kde je občerstvení, a zde jsme ochutnali pivo dalšího minipivovaru, tentokrát z Čižic. Tady se ukázalo, jak mohou být chutě rozdílné. Zatímco část výpravy si pivo pochvalovala, jiná část jej zase skoro ani nemohla dopít. Pak už nás čekala úplně poslední část pěší cesty na zhruba kilometr vzdálenou vlakovou zastávku, cesta vlakem a na hlavním nádraží v Plzni loučení.

Letošní výprava se opět povedla. Sešla se opět skupinka výjimečně sympatických lidí (a psů) a počasí nám bylo velmi nakloněno. Celou trasu úspěšně zvládlo deset účastníků, z toho jedna zástupkyně hezčího pohlaví a jedna fenka. Po oba večery naše řady zmnožili další dva návštěvníci a další dva pejsci. Ušli jsme celkem 38 km a zdolali pět vrcholků Švihovské vrchoviny.

Doufám, že se příští rok znova ve zdraví sejdeme a opět přivítáme nějaké nové tváře.

Zaznamenal:

Pavel Gregr

12t